

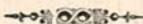
Тотю съ разхвърлени дрехи лежалъ спокойно на края на гората и мислѣлъ различни планове. Щомъ забѣлѣзalъ прѣдателството, хваналъ оръжието си, но било късно—отъ всички страни билъ заграденъ. Той гръмналъ нѣколко пѫти и се опиталъ да изкочи отъ примката, но неприятелските куршуми отнели живота му.

Едва слѣдъ пладнѣ заптийтѣ успѣли да се приближатъ до мъртвеца—тѣ се страхували да не би да се е прѣсторилъ на мъртвавъ. Отsekли главата му и я набили на дълъгъ пъртъ. Цѣла та община оплакала обичния си Тотя.

Бащата едва здѣржалъ сълзитѣ си прѣдъ геройската глава на милия си синъ. Той далъ нѣколко наполеона —бакшишъ— на турцитѣ и се спасилъ. Тъй загина единъ отличенъ български борецъ отъ братска рѣка.

Обичамъ те, родино . . .

Обичамъ те, родино мила,
Обичамъ те, о земенъ рай :
Земята, що ме е родила,
Свещенъ за мене е тя край.

Къмъ гдѣто азъ и да отида,
Въ земя далечна, въ други кѫтъ,
За мене моята родина
Най-скжла е тя всѣкой пѫть !

Родина ! — име сладко мило !
Родина ! — първи мой животъ !
Родина ! — ахъ, туй име мило,
Ще помня ази чакъ до в' гробъ !